

Arrest

nr. 184 898 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 9 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Somalische nationaliteit te beschikken en te behoren tot de meerderheidsclan Hawiye (> Ali Madaxweyne). U bent geboren op 13 juni 1994 in Mogadishu, waar u uw hele leven woont. U huwde in augustus 2014. Uw echtgenote trok in bij u en uw oma. U werkte als assistent-manager in het Royal Garden Hotel in Mogadishu.

Op 31 juli 2015 gaat u na uw werk naar huis, maar op straat wordt u door mannen van Al Shabaab ontvoerd en geslagen. U wordt geblinddoekt naar een woning gebracht, waar u drie keuzes gelaten

worden, nl. om een zelfmoordaanslag te plegen, u te voegen bij Al Shabaab of gedood te worden. U zegt hen te zullen helpen om zo uw leven te redden. Hierna brengt Al Shabaab u terug naar de plaats waar zij u ontvoerden.

Op 1 augustus 2015 wordt u opnieuw gecontacteerd door Al Shabaab. U spreekt 's avonds af aan de moskee, waar u een tas in ontvangst neemt die u het hotel dient binnen te smokkelen en af te geven aan een medewerker van Al Shabaab.

Op 2 augustus 2015 neemt u de tas mee naar uw werk en geeft u deze aan een collega, Abdullahi Hussein, en diens vriend. Uw collega opent de tas. Op dat moment komt iemand van de troepen van Muun Gaab, die op dat moment in het hotel aanwezig zijn, in de kamer waar u samen met uw collega bent. Abdullahi Hussein en diens vriend vertellen dat u de tas naar het hotel bracht, waarna u gearresteerd wordt op verdenking van medewerking met Al Shabaab.

Tijdens uw gevangenschap komt een prominent lid van Al Shabaab, Abdirahman Bashir, naar u toe. Hij zegt tegen u dat u een schuilplaats moet zoeken omdat u hun spullen aan de autoriteiten bezorgd heeft.

Op 23 september 2015 weet uw oom u vrij te krijgen door 1.000 USD smeergeld te betalen aan de commissaris van de gevangenis.

Op 4 november 2015 verlaat u Mogadishu en reist u via Turkije, Griekenland en een onbekend naar België, waar u op 27 november 2015 asiel aanvraagt.

In het kader van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze de nood aan bescherming kan beoordelen. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt met betrekking tot, onder meer, uw identiteit, uw familiale situatie en de problemen die u in uw land van herkomst heeft ondervonden. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt echter dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door de tegenstrijdigheden die vastgesteld werden tussen uw verklaringen.

U legt tegenstrijdige verklaringen af over het moment dat u het pak met explosieven van Al Shabaab overhandigd kreeg. Zo verklaart u voor de DVZ dat **ze u sloegen en dat u het pakje niet kon weigeren** (vragenlijst CGVS, 3.5). Voor het CGVS verklaarde u **echter enkel geslagen geweest te zijn op de dag dat u door Al Shabaab ontvoerd werd en werden u toen 3 keuzes gelaten, maar er werd op dat moment niet gesproken over een pakje dat u naar het hotel moest brengen** (gehoorverslag CGVS, p. 13 + 18).

Voor het CGVS verklaart u dat u **het pakje op 2 augustus 2015 naar het hotel bracht en diezelfde dag opgepakt werd door de autoriteiten** (gehoorverslag CGVS, p. 15-16 + p. 18). Eerder verklaarde u voor de DVZ echter dat u **op 3 augustus 2015 door de Somalische autoriteiten opgepakt werd** (vragenlijst CGVS, 3.1 + 3.5).

Voor het CGVS verklaart u het pakje aan een collega, Abdullahi Hussein, gegeven te hebben. Deze wist het pakje te openen, maar op dat moment **komt iemand van de privé-militie van Muun Gaab de kamer binnen** op zoek naar een aansteker (gehoorverslag CGVS, p. 15). Even later wijzigt u uw verklaring door te stellen dat hij **aan het raam kwam, dus niet binnen**. Deze bewaker arresteerde u op

verdenking van medewerking met Al Shabaab. Daarenboven verklaarde u voor de DVZ dat u **het pakje aan een bewaker (van het hotel) gaf, die het pakje verdacht vond en de autoriteiten zelf op de hoogte bracht** (vragenlijst CGVS, 3.5), dus dat de persoon aan wie u het pakket overhandigde de autoriteiten op de hoogte bracht. U legt tegenstrijdige verklaringen af over hoe u gearresteerd werd.

U verklaart dat de hoteleigenaar uw (werk)kaart afpakte toen u gearresteerd werd (gehoorverslag CGVS, p. 16). U verklaarde eerder echter dat u uw werkkaart door uw echtgenote wou laten bezorgen (om deze voor te leggen tijdens uw gehoor op het CGVS), maar dat zij deze niet meer kon vinden (gehoorverslag CGVS, p. 13). **Het is echter niet aannemelijk dat u probeert deze werkkaart voor te leggen, als u weet dat deze u werd afgenomen door uw voormalige werkgever.**

Voor het CGVS verklaart u aanvankelijk dat u **de gevangenis binnengeraakt bent op 3 augustus 2015** (gehoorverslag CGVS, p. 17). Later gevraagd wanneer u naar de basis – de gevangenis – gebracht werd, verklaart u de avond van de **2e van de maand naar de gevangenis gebracht** te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de dag dat u naar de gevangenis gebracht werd.

U verklaart dat u tijdens uw gevangenschap bezocht werd door **één prominent lid van Al Shabaab, Abdurahman Bashir** (gehoorverslag CGVS, p. 16). Voor de DVZ verklaarde u echter dat er **mannen** – dus meer dan één – langskwamen tijdens uw gevangenschap en dat u vermoedt dat ze van Al-Shabaab zijn (vragenlijst CGVS, 3.5). **Indien u bezocht wordt door iemand waarvan iedereen in uw district weet dat hij behoort tot Al Shabaab, zoals u zelf verklaart voor het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 16), mag aangenomen worden dat u reeds tijdens uw verklaringen voor de DVZ met zekerheid kan spreken over diens lidmaatschap van Al Shabaab.**

U verklaart voor het CGVS op 23 september 2015 uit de gevangenis vrijgelaten te zijn door **de commissaris van de gevangenis** (gehoorverslag CGVS, p. 17) en dat u zijn naam niet kent, maar wel zijn bijnaam en dat u weet dat hij **een deal gesloten heeft met uw oom** (gehoorverslag CGVS, p. 19). Voor de DVZ verklaarde u eerder echter dat er 1.000 USD betaald werd aan **de bazen van de gevangenis** – dus meer dan één persoon (vragenlijst CGVS, 5.3). Daarenboven verklaart u voor de DVZ dat u **zelf dat bedrag betaald heeft** aan de bazen van de gevangenis.

Voor het CGVS verklaarde u dat u in de periode na uw vrijlating uit de gevangenis tot aan uw vertrek uit Mogadishu **uw oma niet gezien of gesproken** heeft (gehoorverslag CGVS, p. 20). Voor de DVZ verklaarde u echter na uw vrijlating **naar uw oma gegaan** te zijn (vragenlijst CGVS, 5.3).

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende de contacten die u met Al Shabaab heeft gehad en betreffende de gevolgen daarvan, niet geloofwaardig zijn. Aangezien dit incident voor u de aanleiding was voor het verlaten van uw land, kan dan ook geen geloof meer worden gehecht aan uw verklaringen betreffende uw beweerde vervolging in Somalië.

U legde in het kader van uw asielaanvraag een geboorteakte voor. De geboorteakte die u voorlegt, bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van uw identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig genoeg is, kan het Commissariaat-generaal uw identiteit niet als bewezen beschouwen enkel op basis van uw verklaringen en dit document.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in

Mogadishu" van 6 september 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 6 september 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, en op overheidsgebouwen of –instellingen,. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel, clanoudsten en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen is het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, waaronder incidenten tussen verschillende veiligheidsdiensten en een toenemend aantal mortieraanvallen, onder meer op het presidentieel paleis en het door AMISOM beschermde gebied van de internationale luchthaven van Mogadishu.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn

niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 9 november 2016 voegt verzoeker "artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016; artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016; artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016; artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016; artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016; UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016; artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016; artikel "De Morgen" 26 juli 2016, artikel van "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 november 2016 een schending aan van "artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; "schending van het

redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”; “schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Aangaande de vaststelling door verweerder dat er veel tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen zijn vastgesteld, stelt verzoeker dat verweerder hem verkeerd heeft begrepen en verduidelijkt hij dat *“de dag voor zij de tas overhandigd kreeg, ontvoerd werd door Al Shabab. Die dag werd zij geslagen en werden haar 3 keuzes gegeven: ofwel zou zij een zelfmoordaanslag plegen in naam van God, ofwel zou zij Al Shabab helpen bij het uitvoeren van Gods wil, ofwel zou zij gedood worden indien zij weigerde mee te werken. (...) Pas in de moskee de volgende dag werd haar de tas overhandigd en haar opdracht uitgelegd.”*

Wat betreft het tijdstip waar verzoeker werd opgepakt door de Somalische autoriteiten legt verzoeker uit dat hij werd opgepakt op 2 augustus 2015, maar pas na middernacht (dus op 3 augustus 2015) naar de gevangenis gebracht werd. Verder meent verzoeker dat verweerder geen correct beeld heeft kunnen vormen van het hotel waar hij werkte. *“Voor het hotel staat namelijk een bewaker die alles in de gaten houdt. Wanneer je binnenkomt in het hotel, is er een soort inkom en een ‘staff room’ waar nog andere bewakers zitten die de bagage controleren. De ‘staff room’ heeft een raam waaruit men toezicht houdt op alles wat er aan de inkom en aan het hotel gebeurt. Het hotel is op deze manier ingericht om verschillende controles in te bouwen tegen eventuele terroristische aanslagen. Verzoekende partij zat samen met Abdullahi Hussein en een andere collega in de ‘staff room’, samen met de tas explosieven. Abudllah Hussein heeft de tas geopend. Op dat ogenblik is een lid van de Muun Gaab privé militie het hotel binnengekomen en aan het raampje van de ‘staff room’ om een aansteker gevraagd. Hij heeft gezien wat er in de tas zat en heeft onmiddellijk zijn wapen getrokken en de anderen gealarmeerd.”* Verzoeker benadrukt dat *“op geen enkel ogenblik heeft verzoekende partij verklaard dat de militie van de Muun Gaab binnen kwam in de ‘staff room’.”*

Waar verweerder vaststelt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot het bezoek door Al Shabab tijdens zijn gevangenschap, klaagt verzoeker aan dat *“voor het “gehoor” bij de DVZ aan de asielzoeker uitgelegd [wordt] dat hij kort zijn problemen moet uiteenzetten en vertellen waarom hij zijn land verlaten heeft. Er wordt hem verzekerd dat hij tijdens het “groot gehoor” bij de CGVS voldoende tijd zal krijgen om uitgebreid te vertellen over zijn asielmotieven. (...) Niets belette verwerende partij om tijdens het DVZ gehoor zelf de vraag te stellen naar de namen van de Al Shabab leden die verzoekende partij bezochten in de gevangenis. Zij heeft nagelaten dit te doen, maar meent te kunnen aannemen dat verzoekende partij dat spontaan had moeten meedelen?”.*

Aangaande de tegenstrijdigheid dat verzoeker eerst had gesteld de afkoopsom aan de ‘bazen’ van de gevangenis te betalen, en later aan de ‘baas’, klaagt verzoeker aan dat verweerder valt over enkel- en meervouden, dat hij kort en bondig moest antwoorden en dat op de DVZ had gevraagd moeten worden om te specificeren wie deze bazen waren. Voorts benadrukt verzoeker dat hij *“nooit gezegd heeft dat zij persoonlijk het geld overhandigde aan de commissaris”.* Verder ontkent verzoeker naar zijn oma te zijn geweest na zijn vrijlating.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van *“artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; schending van het non refoulement beginsel”.*

Verzoeker is van oordeel dat *“het onbegrijpelijk is hoe verwerende partij na lezing van de COI-Focus [dd. 6 september 2016] tot de conclusie is kunnen komen dat de verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus”.* Hij verwijst naar pagina 23-26 van dit rapport, waar een overzicht wordt gegeven van complexe aanslagen waarbij burgers om het leven kwamen; naar pagina 29-31, waar andere gewelddadige incidenten worden weergegeven; naar pagina 32-33, waar wordt vermeld het geweld tegen burgers nog gestegen is. Verzoeker voert verder aan dat *“in de internationale pers ook heel wat artikels terug te vinden vallen over recente aanslagen, waarbij gewone burgers omkwamen”* en verschaft een greep uit de veelheid aan verschenen artikels: *“22 januari 2016: een aanval op een restaurant aan het strand, waarbij 20 doden vallen (stuk 3); 26 februari 2016: een aanval op een hotel met minstens 14 doden tot gevolg (stuk 4); 11 april 2016: een bomexplosie nabij een restaurant, met vijf doden tot gevolg (stuk 5); 18 april 2016: een autobom die ontploft, met 4 doden tot gevolg (stuk 6); 1 juni 2016: autobom ontploft en doodt 16 mensen en maakt*

minstens 55 gewonden (stuk 7); 25 juni 2016: aanval op hotel in Mogadishu: 15 deden en 25 gewonden (stuk 9); 26 juli 2016: minstens 14 doden bij aanslag met bomauto's in Mogadishu (stuk 10); 26 augustus 2016: minstens 7 slachtoffers bij bomaanslag in Mogadishu (stuk 11)".

Verzoeker meent dat *"de bronnen en informatie die verwerende partij aanhaalt om verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren achterhaald is en niet beantwoordt aan de huidige (on)veiligheidssituatie in Mogadishu"*. Hij stelt dat uit verschillende objectieve COI-rapporten blijkt dat *"burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab"* en verwijst naar *"UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016"* waaruit blijkt dat *"de Somalische autoriteit geen effectieve controle heeft over Mogadishu en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld"*. Verzoeker voert verder aan dat in het voormeld rapport *"UNHCR stelt dat een gedwongen terugkeer naar Mogadishu in de huidige situatie niet aangewezen is en de mensen in een kwetsbare positie stelt en het non-refoulement beginsel schendt"*. Hij is van oordeel dat het *"niet ernstig is"* dat *"verwerende partij in de bestreden beslissing met geen woord rept over deze argumenten van UNHCR"*. Bovendien haalt verzoeker aan dat *"ook de humanitaire situatie desastreuus is"*. Ook wordt aangevoerd dat het specifieke district (Yaaqshiid) waar verzoeker in Mogadishu woonde niet werd onderzocht door verweerder.

Verzoeker besluit dat *verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen"*.

In hoofddorde wordt gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en uiterst subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker stelt dat zijn problemen met Al Shabaab begonnen zijn nadat zij hem wilden rekruteren omwille van zijn functie als assistent-manager in het Royal Garden Hotel in Mogadishu.

2.4. Vooreerst dient te worden gesteld dat twijfel over bepaalde aspecten van het asielrelaas niet noodzakelijk leidt tot de ongeloofwaardigheid ervan. Echter verzoekers asielrelaas is los van de vele tegenstrijdigheden, een aaneenschakeling van bijzonder twijfelachtige gebeurtenissen die niet geloofwaardig worden toegelicht: zijn kidnapping; dat hij als onvrijwillige een gevaarlijke opdracht moet uitvoeren voor Al Shabaab waarvoor hij niet is opgeleid en waarbij hij gemakkelijk Al Shabaab leden kan verraden; dat hij zonder meer een tas kan binnenbrengen in een bewaakt hotel; dat hij in de gevangenis die ligt op *“een basis waar troepen verblijven”* bezoek kan krijgen van een belangrijke Al Shabaab leider die iedereen kent in zijn woongebied; dat hij die op heterdaad betrappt werd als handlanger van Al Shabaab toch met gemak kan vrijgekocht worden bij de troepen die het mede het doelwit waren van de aanslag (zie CGVS-gehoor).

2.5. Met het CGVS kan voorts worden vastgesteld dat verzoeker verklaarde dat Al Shabaab hem trachtte te rekruteren *“om explosieven en wapens in het hotel binnen te smokkelen. (...) In het hotel gaf ik het pakje af aan een (tweede) bewaker. Hij vond het pakje verdacht en bracht de autoriteiten op de hoogte. Waarna ik werd gearresteerd.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens de uiteenzetting van zijn asielrelaas bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat *“[p]lots een van die troepen van Muun Gaab binnenkwam met een sigaret in zijn mond, op zoek naar een aansteker. Ik heb ook eerder gezegd dat: daar een klein raampje is waar je mensen kunt opvolgen. Ik kom aan dat raampje, en hij heeft gezegd, geef me een aansteker. En op het moment dat hij die aansteker vroeg, dat hij aan het raam kwam, had hij die tas gezien die open lag, hij liep naar achter en haalde zijn geweer boven (...)”* (gehoorverslag van het CGVS van 22 augustus 2016 (hierna: CGVS-verslag), p. 15-16). Dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij het pakje zelf aan een bewaker gaf strookt niet met verzoekers verklaring bij het CGVS dat één van de soldaten van Muun Gaab het pakje per toeval opmerkte. De Raad dient ook vast te stellen dat het duidelijk om twee onverzoenbare versies van de feiten betreft.

Nog daargelaten of verzoeker voor of na middernacht is aangehouden is verzoeker tegenstrijdig over de wijze waarop hij werd aangehouden. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij *“op 03/08/2015 [werd] opgepakt door de Somalische autoriteiten en vastgehouden in de gevangenis van het district van de Jungle.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.1 en 3.5), terwijl hij bij het CGVS stelde dat hij de tas op 2 augustus naar zijn werk meenam en *“[p]as de avond van de 2^e van de maand (...) naar de gevangenis werd gebracht”* (CGVS-verslag, p.18). Aangezien de arrestatie tot de kern van zijn asielrelaas behoort kon hierover wel eenduidigheid verwacht worden te meer daar een arrestatie een ingrijpende gebeurtenis is die redelijkerwijze wel is bijgebleven. Waar het verzoekschrift stelt dat verzoeker werd opgepakt op 2 augustus 2015, maar pas na middernacht, dus op 3 augustus 2015, naar de gevangenis gebracht werd, is de louter de bevestiging van een van de versies. Verzoeker gaat er aan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen grondslag vinden in het administratief dossier en geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

2.6. Voorts verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken *“tijdens mijn gevangenschap kwamen mannen langs. Ik vermoed dat ze van Al-Shabaab waren. Ze bedreigden me en zeiden dat ik de spullen van het pakje zou moeten teruggeven.”* (vragenlijst CGVS, punt 3.5). Tijdens het gehoor bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat slechts één man, Abdirahman Bashir, die bekend stond als lid van Al Shabaab, hem zou hebben bezocht in de gevangenis. (CGVS-verslag, p. 16). Logischerwijs kan van verzoeker, die bij het CGVS zelf beweerde dat de man die hem zou bezocht hebben in de gevangenis gekend was als lid van Al Shabaab en wiens naam hij kende, verwacht worden dat hij hiervan reeds ten tijde van het interview bij de DVZ op de hoogte was. Dat verzoeker bij de DVZ verklaarde dat hij slechts vermoedde dat de mannen van Al Shabaab waren, is hiermee onverzoenbaar en doet vaststellen dat verzoeker zijn asielrelaas heeft aangepast naarmate wordt doorgevraagd. Voorts kan niet overtuigen dat Al Shabaab met dermate gemak gevangenen van de overheid kan bezoeken, zeker wanneer het welbekende leden van Al Shabaab zijn.

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat verzoeker bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd werd het kort te houden, waardoor verzoeker Abdirahman Bashirs naam niet spontaan meedeelde, doet dit geen afbreuk aan bovenvermelde vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, verzoekers loutere stelling bij de DVZ dat hij vermoedde dat de mannen bij Al Shabaab hoorden staat haaks op zijn verklaring bij het CGVS dat het slechts om één man ging, waarvan hij met zekerheid kon stellen dat hij bij Al Shabaab hoorde.

Dat verzoeker Abdirahman Bashir niet vernoemde, weerlegt de bestreden motivering derhalve niet dienend. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers verklaringen op de Dienst

Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.8. Verder legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn vrijlating uit de gevangenis. Zo stelde hij bij de DVZ dat hij werd vrijgelaten op 23/09/2015 *"nadat ik \$1.000 heb betaald aan de bazen van de gevangenis"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5), terwijl hij bij het CGVS aangaf dat *"mijn nonkel 1.000 USD aan de commissaris [heeft] gegeven"* (CGVS-verslag, p. 17). De loutere bewering in het verzoekschrift dat verzoeker niet gezegd heeft dat hij smeergeld moest betalen 'aan de bazen', maar wel aan de baas, volstaat geenszins om de vastgestelde incoherenties te weerleggen. Ook wordt in het verzoekschrift aangeklaagd dat verzoeker nooit gezegd heeft dat hij het geld persoonlijk overhandigde aan de commissaris, maar dat de nuances erg snel verloren gaan in de vertaling. In dit verband dient te worden herhaald dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Somalisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder eventuele correcties aan te brengen.

2.9. Ten slotte is verzoeker ook niet coherent over het al dan niet bezitten van een werkkaart en stelt hij *"ik wou eerst mijn werkkaart laten opsturen"* (om voor te leggen op het CGVS-gehoor), *maar dat vond ze niet meer* (CGVS-verslag, p. 13), terwijl hij even later verklaarde dat *"de manager op dat moment (het moment van zijn arrestatie) ook naar buiten gekomen is, hij heeft mijn kaart afgepakt"* (CGVS-verslag, p.16). Het is niet aannemelijk dat verzoeker van plan was zijn werkkaart voor te leggen op het CGVS-gehoor welke hem reeds was ontnomen ten tijde van zijn arrestatie.

Ook wat betreft de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn bezoek aan zijn oma na zijn vrijlating, wordt in het verzoekschrift louter ontkend dat verzoeker verklaard heeft naar zijn oma te zijn geweest na zijn vrijlating en dienaangaande verwezen naar het grote risico van dit bezoek. Dit is echter onverzoenbaar met verzoekers verklaringen, gezien hij bij de DVZ zelf stelde *"na mijn vrijlating ben ik naar mijn oma gegaan"* (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Dergelijke incoherente verklaringen over eenvoudige zaken tonen opnieuw aan dat verzoekers verklaringen niet op waar gebeurde ervaringen berusten.

2.10. Wat bovenstaande tegenstrijdigheden betreft, merkt de Raad volledigheidshalve nog op dat verzoeker deze tracht te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden. De Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.13. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.15. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 gevoegd (hierna: COI Focus, Mogadishu). *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”.*

2.16. Vooreerst dient te worden gesteld dat noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden. Uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu kan wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.17. De controle van het Somalia National Army (hierna: SNA) over het Somalische grondgebied groeide. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al Shabaab in Mudug terug te slaan.

2.18. Al Shabaab van zijn kant probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties.

Na midden 2012 behoudt Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM uit waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016) en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering verschillende malen officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (zie Cedoca COI, punt 3.1.1). Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld.

Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 (stuk 8 toegevoegd aan het verzoekschrift), stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is.

2.19. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “*conflict-affected areas*” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening gehouden te worden met de actuele situatie in Somalië, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen met betrekking tot de herkomst uit Somalië, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

2.20. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.21. Zoals hoger gesteld blijft de veiligheidssituatie in Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Aldus kan blijken dat in Mogadishu de aanslagen in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (punt 4 COI Focus, Mogadishu). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan van het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan.

2.22. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt echter bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.23. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.24. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper

Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het "Upper Tribunal" meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

2.22. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.23. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland, reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.25. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Verzoeker houdt voor dat als assistent-manager werkte in een hotel. Echter, er werd reeds geconcludeerd dat verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Shabaab geheel ongeloofwaardig zijn. Verzoeker mag zich niet tot algemeenheden beperken. Nergens uit de toegevoegde landeninformatie bij het administratief dossier kan afgeleid worden dat alle hotelpersoneel in Somalië omwille van hun functie systematisch het doelwit wordt van Al Shabaab. Verzoeker had geen profiel dat door Al Shabaab gevisieerd wordt of kan leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.26. De door verzoeker bij zijn verzoekschrift gevoegde informatie - "Artikel van "The Guardian", dd. 22 januari 2016"; "Artikel van "The Telegraph", dd. 26 februari 2016"; "Artikels "NDTV" en "Garowe" dd. 11 april 2016"; "Artikel "Newsweek" dd. 19 april 2016"; "Artikel Al Jazeera, dd. 2 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" dd. 25 juni 2016"; "Artikel "De Morgen" 26 juli 2016"; "Artikel "De Telegraaf" dd. 26 augustus 2016" - toont niet aan dat voornoemde informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. De in de artikelen aangehaalde incidenten bevestigen immers het patroon van geweld in Mogadishu dat hierboven wordt beschreven, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen.

Aldus wordt de door verzoeker aangehaalde aanvallen ook aangehaald in de COI Focus, Mogadishu met name op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016, op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui op 26 februari 2016. Ook het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte en dat dicht lag bij het *“municipal government”* gebouw en de aanval door Al Shabaab op 18 april 2016 betrof eveneens een overheidsvoertuig. De Morgen bericht op 25 juni 2016 over een aanval gericht op een hotel dat vooral zakenlieden en buitenlanders ontvangt en op 26 juli 2016 over een dubbele zelfmoordaanslag in de buurt van VN-instellingen en kazernes van de Afrikaanse Unie. Tenslotte wordt een aanslag op een restaurant waar voornamelijk Somalische ambtenaren komen aangehaald. Deze incidenten liggen dus in het verlengde van voorgaande motivering. Het *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia dd. 16 mei 2016”* werd hoger reeds betrokken bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu.

2.27. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij geen onderzoek naar de specifieke omstandigheden waarin de aanvrager in kwestie terecht zal komen *“er wordt op geen enkel ogenblik onderzocht of het specifieke district van de verzoekende partij (Yaqshiid)”* wordt niet toegelicht waarom een onderzoek per district nodig is. Verzoeker beweegt zich naar eigen zeggen doorheen de stad voor zijn werk, familie, en geeft op geen enkel ogenblik aan dat dit problemen zou geven, noch stelt hij niet langer bij zijn familie terecht te kunnen komen. Evenmin wordt aangetoond dat clans geen bescherming bieden buiten de woonplaats van de asielzoeker. Ten slotte kan de Raad verzoeker niet volgen, dat een verblijf in België van anderhalf jaar, verzoeker zou vervreemden van zijn leefomgeving in Somalië, en dit daargelaten dat geenszins wordt aangetoond dat verzoeker op deze tijd dermate ingeburgerd is dat hij *“behoorlijk verwesterd is”* laat staan dat dit zichtbaar is en in Mogadishu een bijkomend risico zou inhouden om het slachtoffer te worden van Al Shabaab.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK